

POVEZIJA 2026

Snopič 2

uredila Matej Vesenjaka in Dragica Haramija

Univerza v Mariboru

Fakulteta za gradbeništvo,
prometno inženirstvo in arhitekturo

Univerza v Mariboru

Fakulteta za elektrotehniko,
računalništvo in informatiko

Univerza v Mariboru

Pedagoška fakulteta

Univerza v Mariboru

Fakulteta za strojništvo

Univerza v Mariboru

Fakulteta za kemijo
in kemijsko tehnologijo

Univerza v Mariboru

Univerzitetna knjižnica Maribor

Povezija 2026

snopič 2

urednika
Matej Vesenjāk
Dragica Haramija

Julij 2026

Nalslov: Povezija 2026

Podnaslov: Snopič 2

Urednika:

Matej Vesenjak (Univerza v Mariboru, Fakulteta za strojništvo)

Dragica Haramija (Univerza v Mariboru, Pedagoška fakulteta, Filozofska fakulteta)

Jezikovni pregled: Dragica Haramija (Univerza v Mariboru, Pedagoška fakulteta, Filozofska fakulteta)

Zbirka: Povezija

Številka: 2

Tehnični urednik: Jan Perša (Univerza v Mariboru, Univerzitetna založba)

Grafične priloge: Univerza v Mariboru, 2026

Grafika na ovitku: Nina Planinšek (Univerza v Mariboru, Fakulteta za elektrotehniko, računalništvo in informatiko)

Kraj in datum dogodka: Maribor, Slovenija, 8. februar 2025

Založnik:

Univerza v Mariboru

Univerzitetna založba

Slomškov trg 15, 2000 Maribor, Slovenija

<https://press.um.si/>, zalozba@um.si

Vrsta publikacije: E-knjiga

Dostopno na: <https://press.um.si/index.php/ump/sl/catalog/book/1150>

Izdano: Maribor, Slovenija, julij 2026

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor

821.163.6-1 (0.034.2)

POVEZIJA (srečanje) (2026 ; Maribor)

Povezija 2026 [Elektronski vir] : snopič 2 : [Maribor, Slovenija, 8. februar 2026] / urednika Matej Vesenjak, Dragica Haramija.
- E-knjiga. - Maribor : Univerza v Mariboru, Univerzitetna založba, 2026. - (Povezija ; 2)

Način dostopa (URL) : <https://press.um.si/index.php/ump/catalog/book/1150>

ISBN 978-961-299-179-1 (PDF)

doi: 10.18690/um.7.2026

COBISS.SI-ID 285732355

ISBN: 978-961-299-179-1 (pdf)

DOI: <https://doi.org/10.18690/um.7.2026>

Cena: Brezplačni izvod

Odgovorna oseba založnika: Prof. dr. Dean Korošak, rektor Univerze v Mariboru

Citiranje: Vesenjak, M., Haramija, D. (ur.). (2026). *Povezija 2026: snopič 2*. Univerza v Mariboru, Univerzitetna založba. doi. 10.18690/um.7.2026

© **Univerza v Mariboru, Univerzitetna založba**
/ *University of Maribor, University of Maribor Press*

To delo je objavljeno pod licenco Creative Commons Priznanje avtorstva-Nekomercialno-Deljenje pod enakimi pogoji 4.0 Mednarodna. / *This work is released under a Creative Commons Attribution-Noncommercial-Share Alike 4.0 International license.*

Uporabnikom je dovoljeno reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javno priobčitev in predelavo avtorskega dela, če navedejo avtorja in širijo avtorsko delo/predelavo naprej pod istimi pogoji. Za nova dela, ki bodo nastala s predelavo, ni dovoljena komercialna uporaba.

Vsa gradiva tretjih oseb v tej knjigi so objavljena pod licenco Creative Commons, če ni navedeno drugače. Če želite ponovno uporabiti gradivo tretjih oseb, ki ni zajeto v licenci Creative Commons, boste morali pridobiti dovoljenje neposredno od imetnika avtorskih pravic.

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/>

TEHNIŠKE FAKULT

RECITAL POEZIJE
POVEZIJA
poezija povezuje

8. FEBRUAR 2024
ob 11.00
Vhod tehniških fakultet
Smetanova ulica 11, Maribor

V primeru slabega vremena se bo dogodek odvijal v ovi tehniških fakultet.

Drugič smo se zbrali pred vhodom tehniških fakultet Univerze v Mariboru 8. 2. 2026, da bi se poklonili prazniku kulture, ki je lahko drobna pesem ali lepa beseda. Začetna pesem recitala, Pavčkova **PREPROSTE BESEDE**, v kateri pesnik poudarja da je treba »mnogo preprostih besed /.../ da ne bi slepi v temi / na križpotjih zašli / s pravega pota« (Pavček, Majnice in majhnice, 2009: 222), nas opominja na pomembne stvari v življenju – na tišino, iz katere zmoreta zrasti človekova dobrota in ljubezen.

Nagovoril nas je dekana Fakultete za strojništvo UM red. prof. dr. Matej Vesenjak:

Spoštovane in spoštovani!

Veseli smo, da se že drugo leto srečamo na Poveziji, ki jo upodablja šest članic UM: štiri tehniške fakultete, Pedagoška fakulteta in od letos tudi Univerzitetna knjižnica Maribor. Današnji dogodek ne povezuje le tehnike, poezije in kulture, ampak vse nas, ki smo vsak zase svoj svet in hkrati košček UMniverzuma.

Vsi smo vsakodnevno vpeti v odnose – partnerske, družinske, prijateljske, službene, naključne, globoke, površinske ... Včasih se lahko s kom doživljamo daleč in nepovezano, spet drugič morda začutimo, da se nas je kdo preveč dotaknil. Najlepše pa je takrat, ko je odnos kot pesek, ki ga držimo ravno prav – ne premočno in ne prerahlo, da nam ne spolzi z dlani.

Naj vas prihajajoči povezijski trenutki v mislih in čustvih ponesejo predvsem k tistemu odnosu, ki je temeljni in najpomembnejši – s samim seboj.

Red. prof. dr. Matej Vesenjak je dekan Fakultete za strojništvo UM, ki ob pedagoškem in raziskovalnem delu aktivno prispeva k razvoju in promociji inženirstva. Velik pomen daje povezovanju – v medsebojnih odnosih in prepletanju akademskega okolja s širšo družbo. Prav zaradi tega je vzknila tudi ideja o dogodku Povezija, ki je most med različnimi svetovi.

Prof. dr. Vesenjak je zbranim prebral **PESEM O ZVEZDAH** Toneta Pavčka. Pesem seveda ni bila izbrana naključno, saj gre za eno tistih stvaritev, ki se z milino, izraženo bolečino in minljivostjo dotaknejo slehernika, ker »Vsak človek je zase svet, / čuden, svetel in lep / kot zvezda na nebu ...« (Pavček, Pesmi štirih, 1953: 133)

Dekanica Pedagoške fakultete UM red. prof. dr. Mileno Ivanuš Grmek je v govoru izpostavila pomen povezovanja znanosti in umetnosti. Prebrala je pesem Ferija Lainščka **MOJA HIŠA** (Lainšček, Ne, 2018: 56; objavljeno z dovoljenjem avtorja):

Feri Lainšček
MOJA HIŠA

Ni res, da le sanjam in čakam.
Sezidal nevidno sem hišo.
Tu vse je tako, kot sem želel.
Za goste napravil sem nišo.

Vesel te bom zmeraj, ko prideš.
Postrežem ti s svojo dobroto,
zapojem ti pesem o sreči,
ti dušo napolnim z lepoto.

Ostal boš lahko še pri meni,
dokler boš vsaj skušal verjeti,
da svet ni brezupen in beden.
Pa rad ga boš moral imeti.

Ni res, da sem čuden in smešen,
le vrt sem drugačen zasadil.
 Tod rastejo rože-besede,
ta šopek iz njih sem napravil.

Letošnjemu praznovanju se je pridružil tudi **red. prof. dr. Zdravko Kačič, rektor Univerze v Mariboru**. V nadaljevanju objavljamo njegov nagovor zbranim:

Spoštovane sodelavke in sodelavci, študentke, študenti, prorektor, dekanice, dekani. Vesel sem, da vas lahko pozdravim na današnjem dogodku poimenovanem Povezija – poezija povezuje.

Zahvaljujem se dekanu Fakultete za strojništvo prof. dr. Mateju Vesenjaku za pobudo in vsem dekanom tehniških fakultet, da ste omogočili današnje druženje v prostorih tehniških fakultet, dekanici Pedagoške fakultete prof. dr. Mileni Ivanuš-Grmek za podporo ter prof. dr. Dragici Haramija s sodelavkami in sodelavci za organizacijo in izvedbo današnjega dogodka. Še posebej se zahvaljujem vsem avtoricam in avtorjem ter nastopajočim, ki boste na današnjem dogodku delili misli poezije.

Tehnološki razvoj nam olajšuje življenje, a ga ne osmišlja. Življenje osmišljajo naši medsebojni odnosi, prijateljstva, kultura, umetnost, ljubezen.

Še toliko bolj sem vesel, da lahko na današnji dan, praznik kulture, opozorimo na to v okolju fakultet, ki se s svojo dejavnostjo osredotočajo predvsem na to, da naša življenja olajšujejo, hkrati pa z današnjim dogodkom na najboljši možni način sporočamo, da se zavedamo pomena njegovega osmišljanja.

Želim vam obilo kulturnih užitkov in prijetno druženje.

Hvala.

Prof. dr. Kačič je dodal še razmislek: Kot je potreben navdih pri pisanju proze ali poezije in kot je nujno prozo ali poezijo »začutiti«, da lahko resnično razumemo njeno globino, je potreben navdih tudi pri iskanju idej, ki privedejo do rešitev tehničnega problema. Pri tem pa je nujno rešitev tudi »začutiti«, da lahko razumemo njeno razsežnost in celovitost. Navdih je tako seme ustvarjalnosti, »čutenje« pa pot do poglobljenega spoznanja na obeh področjih.

Življenje akademske skupnosti osmišlja iskanje odgovorov na vprašanja, ki tlakujejo našo prihodnost. Človek se v svojem življenju prevprašuje, kdo naj bo njegov pravi življenjski sopotnik.

Zdravko Kačič

KDO?

Ljubezen vidi,
ljubezen sliši,
ljubezen čuti.

Človek si želi biti viden,
človek si želi biti slišan,
si želi biti čuten.

A kdo je ta, ki ga bo videl,
kdo je ta, ki ga bo slišal,
kdo, ki ga bo čutil?

KDO?

Kdo pil bo kri mojega spomina,
kdo videl v moje bo oči do dna,
kdo čutil v duši moji bo pelina,
kdo slišal vzdih mojega srca?

Kdo z ust besedo mi pobral,
kdo roko mojo pestoval,
kdo mene meni bo podal,
kdo z mano v večnost bo zaspal?

Kdo?

Najprej smo prisluhnili avtorski poeziji študentov.

Matija Halič Bučar je študent Medijskih komunikacij na FERI UM. Ukvarja se s fotografijo, videografijo, poezijo in še marsičem. Pesmi piše že od malih nog, začel je s pisanjem magičnih urokov, sedaj pa poskuša v svoji umetnosti prikazati tudi kompleksnejše odnose.

Matija Halič Bučar
MASKA BALASTA

*Maska maske,
zaradi odraslih,
na vsakem otroku zraste.*

*Svet, danes, je poln laži,
mask in mask,
poln krast in krvi.*

*k
Poškodba rdeča,
povzročitelj straha in čudesa.
Noben je ne želi,
za to, normalna v svetu ni.*

*Ni ulice ali soseda,
ni parka ali telesnega dela.
Kjer mask več ni,
kjer bi bil svet brez krast in krvi.*

Katja Rupnik je študentka magistrskega študija telekomunikacij, FERl. Poezije še ni objavljala. Je mamica in glasbenica, rada igra orgle in klavir ter poje. V prostem času veliko hodi in rada bere.

Katja Rupnik

STRMIM V ZVEZDO

Stojim pod zvezdo, ki ponoči
otožno to nebo krasi,
in če bi bilo v moji moči,
bi prosil jo, naj govori.

Bi vprašal jo, kaj ona vidi,
ko gleda z viška ta naš svet,
in kakšni njeni so spomini,
se naveliča kdaj žaret.

Je srečna, ko v njenem siju
par stoji močno objet?
Jo osrečuje, da izgubljeni
na pravo pot se vrne spet?

Se kdaj razjoče, ko zave se,
da izdahnili še en je cvet?
Ji kdaj težko je, jo kdaj pretrese,
da med ljudmi je boj vnet?

A zvezda le na nebu čaka,
nič ne reče, ne govori,
in ne namigne, da kakor jaz
strmiš v zvezdo tudi ti.

Nela Cipot je študentka računalništva na FERi, njena duša pa si spočije ob ustvarjanju, predvsem ob pisanju poezije in glasbe. Ker je iz Prekmurja, se ji zdi zelo pomembno, da Prekmurci ustvarjajo tudi v svojem unikatnem jeziku, ustvarjanje v prekmurščini želi spodbujati.

Nela Cipot

MOGOČE JA, MOGOČE NE

*Kda san bijla še malo dejte,
mi oča je pravo »Ne lejči po svejte!«,
in zrla več nejsan v nebo.*

*Kda je bil oča še pojeb mali,
je dedi trdil: »S tejbe do se režali!«,
s ten večno je suho oko.*

*Kda san bijla še mala diklina,
od mame se čutila samo brzina.
Inflacijo dobo je mer.*

*Kda je še mame blou pol te višine,
so mati razdali se samo za sine.
Nevidna skous sakši primer.*

Al kda tej človeški beton dol zgrizen,
pa vijdin v svejti naravni refren,
zametke kril –
mogoče iz morja zavren.

Mogoče ja mogoče nej,
ali človik tou ne vej,
mogoče ja mogoče nej,
mo skakala prejk vaših strej.

Fkrej denen sakšo škatlo,
ker v njej nikoli nede drejvo zraslo.

Nuša Maver, prof. mag. športne vzgoje in prof. mag. inkluzivne pedagogike, je študentka doktorskega študija Edukacijske vede na PEF UM. V verzih ustvarja zadnjih nekaj let, novembra 2025 je izdala prvo pesniško zbirko Tja gor med oblake. Njen vir navdiha je narava, tako se pogosto zgodi, da gre peš na Pohorje tudi trikrat zapored, da vse misli in občutke pretvori v rime.

Nuša Maver

POVEJ MI, ŠE SANJAŠ?

Povej mi, še sanjaš? Še upaš, verjameš?
Še kdaj si pokloniš nasmeh, se objameš?
Povej mi, še ljubiš skrito, neznano?
Si drzneš odkriti še neraziskano?

Še čutiš ščemenje,
ko noč te objame in misel na novo te jutro
prevzame?
Pogledaš kdaj izven meja in okvirjev,
stopiš odločno onkraj pastirjev?

Se spomniš še zgodb o vilah in zmajih?
Dni, ko sanjaril o daljnih si krajih.
Ko želel leteti si čez oceane,
da našel na Zemlji bi zvezde zaspane.

Pustiš kdaj življenju, da ritem taktira?
Utišaš razum, ki se srcu upira?
Odvržeš s telesa jeklene okove,
za hip spet verjameš v peščene gradove?

Prisluhneš še srcu, po čem hrepeni?
S slikami sanj te v noči budi.
Jih z jutrom odganjaš in brišeš spomine,
verjameš, podobe so sled zgodovine.

Se spomniš, ko skakal si z roba pečine?
Danes, mi praviš, te strah je višine.
Kril zakrnelih, ne znaš več leteti,
da videl bi svet, jih moraš razpreti.

Skočiti, zaupati, včasih zaiti,
utripu trenutka se prepustiti.
Seči po zvezdah, z neba dol jih sneti,
verjeti spet v sanje, življenje živeti.

Rene Ficko je študent na FERU UM, smer Medijske komunikacije. Poezijo redno objavlja na svojem Instagram računu, posvečenemu umetnosti. Po navadi pišem poezijo v angleščini.

Rene Ficko

REGRATOVE LUČKE V KLETKAH

Religija je dandanes daleč stran od viška svoje moči,
a kljub temu čutim, da res so skrivnostna ta pota.
Sam ne verjamem več, da nekdo bdi nad oblaki vse dni in noči,
želim si le, da vse dobro ni bilo zaman ali pomota.
Preveč ljudi pride predaleč z rokami prepornimi krvi.
Svoje dolgove malemu človeku odnesejo v zlate sarkofage.
Medtem pa on ostane ujet med bregovi na krhki brvi
ter plačuje za njihove napake predrage.
Za devetimi gorami, devetimi vodami in nato devetimi razredi,
da se približamo točki nič, kjer mogoče začnemo živeti.
Ujeti v kletkah, ki nekdo nad nami jo naredi.
Le ta je človek, ki mu je naslov lažnega boga z lahkoto pripeti.
Misli in srce so lahko sami po sebi ječa.
Perfekcionizem je naravni sovražnik popolnoma ustreznega.
Svet v ognju od drugih in še kar nekdo daje vse na svoja pleča.
Spolzki spust do tega, da uma več ne vidiš treznega.
Dan v dan odpihne veter ista regratova semena.
Reka po imenu Ignoranca odplakne vsako potencialno možnost.
Vse dokler ne bo prišel čas, da svojim otrokom položimo dlani na
ramena .
In rečemo: oprosti, da nismo naredili več, ko smo imeli priložnost.

Sandro Čeh je pesnik, ljubiteljski nogometaš in študent 2. letnika RIT na Fakulteti za elektrotehniko, računalništvo in informatiko UM. Poezijo objavlja v literarnih revijah in zbornikih. Je član ptujskega literarnega kluba, sodeluje pa tudi na različnih literarnih natečajih, npr. Urška, Rdeča nit, Pesniška olimpijada.

Sandro Čeh

FORME VIVE

Zahajamo v sonca,
zavijamo v lune,
trgamo njihove prestrašene skorje.
Tudi v najhujši zimi
spuščamo telesa na pašo,
razkopamo polje
za vsako jato,
ki se je razletela čez nebo.
Za vsako pesem,
ki se je razpadla
na tisoč in enega kosa.
Si rečemo stop.
Premagamo gibanje.
Za hip okamenimo.
Kar vzkupimo
od te nove nepremičnosti.

TEHNIŠKE FAKULTE

Pridružil se nam je tudi diplomant Fakultete za strojništvo Matic Ačko, ki se aktivno ukvarja z umetnostjo; in sicer ga privlačijo različna področja in panoge umetnosti, preplet teh panog in nove mikro zvrsti ter drobci invencije, ki nastajajo znotraj teh prepletov. Enkrat je bil državni prvak in večkratni državni podprvak v slam poeziji. Leta 2024 je izdal pesniško zbirko *Rekviem za sneg*.

Matic Ačko
VOMBAT

To je pesem o zelo pomembni živali.
O živali, ki je bistvena za ekosistem svojega habitata,
a še pomembneje, za ekosistem našega duha.
Ta žival je vombat. Ne, ker je prikupen majhen
medvedek.
Ne, ker je najmanj strupeno in najmanj krvoločno
bitje v celi Avstraliji,
Temveč preprosto zato:
Vombat. Kaka. Kocke.
Ja – vombatovi iztrebki niso
kroglasti ali valjasti, kot bi
od sesalca njegove konstitucije po vsej logiki
in vseh znanih primerih lahko pričakovali – NE!
Njegovi iztrebki so oglati.

Kako njegovo debelo črevo to doseže, niti ni
bistveno,
bistven je ta izid,
ki se posmehuje vsem našim predvidevanjem,
pričakovanjem,
stoletjem preučevanja biologije in predvsem naši
arogantni zablodi, da znamo napovedati svet.

In ni to absolutno fantastično?

Ni ravno to ta slutnja v sekundah preden zaspimo,
da se nekaj nepredvidljivega vendar še lahko zgodi?

Nekaj, kar ni vklenjeno v tirnice, kar ni enica ali
ničla matrice,

kar ni pod tiranijo žice statističnih verjetnosti,
ki jo včasih zamenjamo za edino vodilo zvezd.

Vsakič, ko ste na vratih obupa
ali ko se vam zazdi ta realnost trivialna,
se spomnite na vombata.

Ta mali kosmati stvor z najbolj
absurdno obliko blata

je v resnici moj največji motivator,
moj najsvetlejši žarek upanja
v tem formaliziranem primežu aparata.

Vida Cerkvanič, stara 17 let, je dijakinja Škofijske gimnazije in hčerka doc. dr. Lee Spindler, zaposlene na Fakulteti za strojništvo UM. Rada bere in se ukvarja z ročnimi deli. S poezijo se ukvarja od 11 leta, svojih pesmi še ni objavila.

Vida Cerkvanič
ZAVEZNIKA

Moj pradedek je pravil,
da sva zaveznika.
Ko sem bila stara tri leta,
sem s čevlji, zavezanimi s pisanimi vezalkami,
plesala na njegovem pogrebu,
ker nisem razumela smrti.
Nanjo sem gledala kot na frnikole:
tudi če jih razbiješ v prah,
deli njih še vedno so,
nikoli ne bodo čisto izginile.
Kako se lahko to potem zgodi človeku?

Pri štirinajstih je bila smrt moja najboljša
prijateljica.
Pogosto sva se srečevali na Koroškem mostu
ali v maminem predalu s tabletami.

Pomagala mi je sprejeti sama sebe,
tudi če me drugi niso.
Ko so mi z ogljem svojih sežganih mnenj
mazali bele obleke,
me je vedno pomirila,
ter me z njim naučila risati.

Zdaj sem že sedemnajst,
ne nosim več čevljev z vezalkami.
Navado sem ohranila po mnogih obiskih bolnic,
kjer so bile prepovedane zaradi možnosti delanja
ogrlic iz njih.
S smrtjo sva tudi šli vsaka svojo pot.
Včasih se mi sicer še nasmehne
izza nekaterih deklet, prepričanih v svoj prav,
ali skozi kakšno profesorico,
ki meri frekvenco mojega ihtenja.
Pradedku pa v pozdrav na grob še kdaj nesem bele
lilije,
saj se mu ne bom še tako kmalu pridružila.

Na prireditvi je svojo poezijo tokrat predstavilo tudi pet zaposlenih na Univerzi v Mariboru, izvirna dela štirih avtorjev objavljamo v nadaljevanju. Nika Štumberger, zaposlena v Univerzitetni knjižnici Maribor, je prav tako sodelovala na prireditvi, a bo svoji pesmi v prozi objavila drugje.

Red. prof. dr. Miran Brezočnik je profesor na Fakulteti za strojništvo. Znanstveno se posveča predvsem področju sodobnih izdelovalnih tehnologij. Ob tem ga zanimajo kozmologija, astronomija, astrofotografija, filozofija in razmerja med znanostjo, družbo ter tehnologijo. V reviji Literatura je objavil pesniški cikel Neonska hermetika.

Miran Brezočnik

120 DECIBELOV & SPAM

*Hrup povampirjenih metropol,
s kičasto, plastificirano milino,
zarezuje v tvojo samoljubno dušo,
potaplja te v spirale hipnotičnih strasti,
v digitalna brezna vreščeče blaženosti.*

*V katedralah obrednih decibelov
se dviga hrup kot kadilo omame,
opija čute z medenim strupom,
nastavlja lepljivo past ekstaze,
nagači moč izbire v frak svobode,
erodira celovitost tvojega obstoja.*

Hrup – tvoja slepota brez zavese.
Hrup – tvoj odmev brez sozvočja.
Hrup – tvoja tišina brez naboja.
Tišina – tvoja kruta resnica,
zato jo dušiš s kričanjem.
Hrup – omamen ropar tvoje čutnosti,
ki noče slišati sveta,
ker bi te resnica oglušila.

Doc. dr. Matej Bračič je zaposlen je na Fakulteti za strojništvo Univerze v Mariboru, kjer deluje kod pedagoški in raziskovalni sodelavec na področju tekstilnih materialov. Poezijo je do sedaj objavljajl samo na spletnih forumih, za sodelavce piše tudi rojstnodnevne čestitke.

Matej Bračič
ZBOGOM

Gledam te, kako spiš.
Spokojna,
umirjena,
izpopolnjena.
Klečim pred teboj in
v dlaneh držim tvojo roko.
Parket se mi zažira v kolena.
Božam ti lice in
s prsti pletem kodre.
S hvaležnostjo napolnim prostor.
»Hvala.
Za sladoled na morju,
za svobodo,
za napihljivo blazino.
Hvala za smeh,
skrb ter
ljubezen.
In hvala za življenje.«
Zbogom.

Doc. dr. Robert Hauko, star 52 let, je fizik, raziskovalec na področju eksperimentalne atomske fizike, zaposlen na Fakulteti za strojništvo UM. Rad kolesari, fotografira ptice, trobenta, s poezijo se ukvarja 8 let, zaenkrat še brez objav.

Robert Hauko

OKNO OBZORJA

*Je dolga bela pot.
In so radovedne rečje oči.*

*Na koncu dolge bele poti je okno.
Je okno z modrino obzorja.
Za oknom klop. Sediva.*

*Za nama preperele hiše spominov,
dvigajoče iz slanih poljan.
In kriki ptic, vpijočih v nebo,
čakajočih na noč. V daljavah jok.*

*Sediva in poslušava.
Ko simfonija ptic postaja človeška,
se midva spreminjava v ptici.*

*Odmaknjena sva. In čakava.
Zazrta v daljavo obzorja.*

Robert Hauko
PRIŠLA JE

*Iz toplih noči je stopila,
v rdečem koraku septembra.
Vsa stara in mlada,
vsa mehka in divja,
igriva in previdna.
A ne plaha.*

*Prišla je na vetru ptičjih kril.
In podarila nasmeh,
z valovi divjih las,
sredi svežega, sinjemodrega morja.*

Pesnik Borut Gombač je zapislen v Univerzitetni knjižnici Maribor. Doslej je izdal sedem pesniških zbirk za odrasle in tri za otroke; za otroke piše tudi prozo. Leta 2006 je prejel Glazerjevo listino (nagrade za vrhunske dosežke na področju literature Mestne občine Maribor), Veronikino nagrado 2020 (za najboljšo pesniško zbirko leta) in Čašo nesmrtnosti 2024 (nagrade za vrhunski pesniški opus zadnjih desetih let); večkrat je bil tudi nominiran za večernico in desetnico, nagradi, ki se podeljujeta na področju otroške in mladinske književnosti.

Borut Gombač

KLJUB

*Ta z leti izkristalizirana
prisotnost,*

*orgazmično žareča
budnost,*

*harmonija neuravnoteženosti
vsega
v vsem,*

*brezdanje korenine
v korenini,*

*oglušujoče eksplozije
v eksploziji,*

krvaveča telesa
v telesu,
pa tudi
neizmerna radost

in neznosna
tragika naključij,

ki jih kljub neizprosni logiki
stavčnega vrstnega reda
globoko v sebi skriva
izbor teh besed.

Borut Gombač
NIKOLI VEČ

Sezi mi v besedo,
naj ta pesem nikoli več
ne bo samo moja.

Prekini tok mojih misli,
prereži žile moje podaljšane roke
s slepečo ostrino britvice.

Pred konico mojih stopal postavi oviro,
ki bo tako visoka,
da je ne bo mogoče preplezati
ali opisati.

Spodmakni stol pod mano.

Obleci moje
po vsem svetu razmetane kosti
v nevidna oblačila vode,
zemlje
in zraka.

Potisni me do roba
zadnjega verza
in porini v prepad.

Ujemi planet,
ki pada z mano.

Povezijo smo na ta prešeren Prešernov dan zaključili s pesmijo Alojza Ihana **BOGU JE ŠLO NA SMEH** — na smeh mu je šlo, ko je metuljem šival krila, pticam brusil kljune, ribam poliral luske, in »/.../ tudi pri slonjem rilcu in prašičjih repkih se ni mogel držati resno. / Pri človeku pa je to sploh očitno. / Ni bolj vesele stvaritve od rdečega jezika /.../. [D]a se jezik nauči besede za tisti strah in besede za tisto ljubezen / in vmesnih besed, ki prinesejo smeh, / ker je vsaka resnica sveta obvladljiva z radostno lahkoto / in je ljubezen igra, ko je šlo Bogu najbolj na smeh.« (Ihan, Salsa, 2004: 6)

Ihanova pesem se prilega letošnji temi o vitalizmu življenja in bližini minevanja, ki ga je tematsko vzpostavil z uvodno pesmijo profesor Matej Vesenjaki, pobudnik Povezije.

Univerza v Mariboru

Univerza v Mariboru

Fakulteta za gradbeništvo,
prometno inženirstvo in arhitekturo

Univerza v Mariboru

Fakulteta za elektrotehniko,
računalništvo in informatiko

Univerza v Mariboru

Pedagoška fakulteta

Univerza v Mariboru

Fakulteta za strojništvo

Univerza v Mariboru

Fakulteta za kemijo
in kemijsko tehnologijo

Univerza v Mariboru

Univerzitetna knjižnica Maribor